Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

№ 12. WILNO, 1 GRUDNIA 1932 R. ROK III.

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Mała Pohulanka 14 m. 2.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.
Prenumerata roczna 10 zł., półroczna 5 zł., kwartalna 3 zł.
Cena numeru pojedyńczego 1 zł.

LEON SUMOROK.

Hipoteki powiatowe w województwach wschodnich.

(Dokończenie).

Rozciąganie na województwa wschodnie mocy obowiązującej kilku artykułów ustawy z 1825 r., pomijając już te okoliczności, że sama ta ustawa nie wytrzymała próby życia i w ciągu przeszło 100 lat działania kompletnie zbankrutowała,—stoi w rażącej sprzeczności z ideą unifikacji prawodawstwa, sam bowiem ustawodawca Polski, sankcjonując obecnie, wydane przez najeźdźcę zgórą sto lat temu, prawo i to prawo działające tylko na części obecnego terytorjum Państwa, pogłębia dotychczasowe zróżniczkowanie dzielnicowe.

Każda ustawa, każdy przepis winien być tylko wtedy wydany, gdy zachodzi tego potrzeba, gdy bez tego przepisu jakaś dziedzina życia, domagająca się tego, pozostaje bez reglamentacji. Ten zasadniczy postulat tworzenia nowych przepisów prawnych został w danym wypadku zupełnie zignorowany. Jak udowodnię niżej, nietylko nie zachodziła potrzeba unormowania stosunków, przewidzianych w Rozporządzeniu, lecz te stosunki na terytorjum, dla których zostało ono wydane, wcale nie istnieją.

Przytoczony postulat ma dużą wagę, zwłaszcza u nas, gdzie mamy wprost powódź ustaw i rozporządzeń, nieraz sprzecznych ze sobą i źle zredagowanych, w której to nietylko laik, lecz i wytrawny prawnik z trudnością się orjentuje. Mojem zdaniem, ustawa nieodpowiadająca wymogom konieczności, jest już przez to samo złą ustawą, nie wprowadza ona bowiem ładu i porządku, a tylko potęguje chaos.

Poza wskazanemi już wadami Rozporządzenie posiada jeszcze jedną kardynalną wadę. Ideałem ustawy i rozporządze-

nia jest, by każdy z łatwością mógł je zrozumieć. Im przepis prawny dalszy jest od tego ideału, tem jest on gorszy.

Sam tekst, poza upoważnieniem Ministra do kilku czynności, zawiera przepis o rozciągnięciu czterech artykułów ustawy 1825 roku na województwa wschodnie, zrozumienie jednak tych artykułów wymaga nietylko znajomości ustaw na tem terytorjum obowiązujących, lecz pozatem znajomości pierwotnego tekstu ustawy hipotecznej z 1818 roku, który nigdy na ziemiach wschodnich nie obowiązywał, jak również motywów i historji powstania ustawy z 1825 roku, posiadającej dotychczas dla nas tylko znaczenie historyczne. Dlatego też zrozumienie Rozporządzenia i wydanej na jego mocy instrukcji nie jest łatwem nietylko dla laika, lecz i dla przeciętnego prawnika-praktyka.

Po wypowiedzeniu tych ogólnych uwag, przechodzę do samego tekstu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 roku.

W myśl § I omawianego Rozporządzenia na obszary Sądu Apelacyjnego w Wilnie i Sądów Okręgowych w Łucku i Równem rozciąga się moc obowiązująca artykułów 11, 12, 22 i 23 prawa o przywilejach i hipotekach z dnia 6 sierpnia 1825 roku (Dz. Pr. tom IX str. 355 i nast.).

Wobec trudności u nas zaznajomienia się z samem źródłem, t. j. z tekstem podanej ustawy, przytaczam poniżej brzmienie odnośnych artykułów według tekstu podanego przez Stanisława Zawadzkiego: „Prawo Cywilne" t. II, wydane w 1861 r.

Art. 11. Do regulacji nowej hipoteki tych nieruchomości, do których się prawo z dn. 26 kwietnia 1818 r. dotąd nie rozciągało, nie przeznacza się ogólnego terminu prekluzyjnego; regulacja każdej szczególnej nieruchomości przedsięwziętą zostanie, gdy o to zajdzie żądanie strony interesowanej.

Art. 12. Komisja Sprawiedliwości urządzi co do takich hipotek skrócone i mniej kosztowne postępowanie, wskaże oraz do kogo czynności hipoteczne należeć mają.

Art. 22. Do nieruchomości, których hipoteka podług prawa z dnia 26 kwietnia 1818 r, przez Komisje hipoteczne uregulowaną być miała, a z powodu małej ich wartości uregulowaną nie została, stosować się będą przepisy artykułów 11 i 12 niniejszego prawa, wyjąwszy, gdyby właściciel chciał, stosownie do przepisu artykułu następnego, hipotekę swoją mieć uregulowaną.

Art. 23. Ile razy zachodzić będzie potrzeba uregulowania hipoteki nieruchomości, która przez Komisje hipoteczne nie z powodu małej wartości, lecz dla innych przyczyn wywołana i uregulowana nie była, wywo-

łanie z terminem nie krótszym jak 3 miesięcy, a nie dłuższym jak roku jednego, nastąpi przed właściwy Trybunał, który w miejscu Komisji hipotecznej hipotekę takowej nieruchomości, stosownie do prawa z roku 1818, ureguluje.

Jak wskazano wyżej, ustawa z 1825 roku posiadała poważne braki, okazała się nieżyciową, wobec czego miała na terytorjum, na którem obowiązuje przeszło 100 lat, nader ograniczone zastosowanie. Stąd, już samo przez się wynika wniosek, że nawet wprowadzenie u nas całej tak wadliwej ustawy byłoby błędem, rozciągnięcie zaś tylko 4 artykułów tej ustawy pogłębia ten błąd przez to, że wyrywa z całości tylko fragment i chce przystosować ten fragment do całkiem innej struktury prawnej, jaka panuje w województwach wschodnich, nie należy bowiem zapominać, że ustawa 1825 roku była wydana dla terytorjum, gdzie obowiązywał kodeks Napoleona, różniący się zasadniczo od panującego u nas t. X cz. I.

Miałem już niejednokrotnie sposobność podkreślania wadliwości wyrywania z jakiegobądź systemu ustaw, chociażby najlepszego, ich fragmentu i wtłaczania tego do zupełnie obcego z ducha i struktury odrębnego prawodawstwa. Zdaniem mojem, zachodzi tu ten sam błąd, co przy dobudowaniu wieżyczki gotyckiej do gmachu w stylu bizantyjskim, bowiem każdy kodeks, każda ustawa posiada swój głęboki wewnętrzny sens i swoją obrębną strukturę, których nie wolno bezkarnie psuć przez obce nadbudówki.

O wadach poszczególnych przepisów ustawy z 1825 roku nie będę tu wspominał, nie jest to bowiem konieczne w ramach niniejszych rozważań, interesujących się zaś odsyłam do wspomnianej już wyżej broszury profesora Jakóba Glassa. Tutaj tylko będę zmuszony podać niektóre przepisy pierwotnego tekstu ustawy hipotecznej z 1818 roku oraz przytoczyć pobieżnie cel i motywy wydania ustawy 1825 r., bez tego bowiem, jak wskazano wyżej, nawet sam tekst rozciągniętych artykułów jest niezrozumiały.

Ustawa hipoteczna 1818 roku, genjalny twór ówczesnej myśli polskiej i jej przedstawiciela Wyczechowskiego, była przeznaczona dla większej nieruchomości ziemskiej oraz dla nieruchomości miejskiej w 8. miastach wojewódzkich, co zostało ujęte w art. 162 tej ustawy: „Przepisy prawa niniejszego ściągają się tylko do nieruchomości i hipotek ziemskich, tudzież miast, w których zasiada sąd ziemski“. Mniejsze nieruchomości ziemskie oraz nieruchomości miejskie, znajdujące się poza obrębem wskazanych w ustawie miast wojewódzkich, podlegały w zupełności przepisom hipoteki francuskiej, zawartym w tytule XVIII., ks. 3-ciej, art. 2092—2203 Kodeksu Cywilnego. Przepisy te niezupełne i jednostronne nie pozwalały posiadaczowi mniejszych nieruchomości korzystać z kredytu na-

równi z właścicielami większych majątków. Troska o interesy tych mniejszych posiadaczy oraz chęć ujednostajnienia przepisów i procedury hipotecznej wywołały między innemi wydanie ustawy z 1825 roku.

Ponieważ procedura wywołania i regulacji większej własności w myśl zasad ustawy z 1818 roku była dosyć skomplikowana i kosztowna, prawo 1825 r. w art. 12. dla mniejszej własności zalecało „krótsze i mniej kosztowne postępowanie".

Następnie ustawa z 1825 r. zaprowadziła inowację polegającą na tem, że dla mniejszych nieruchomości nie obowiązywał ogólny ustawowy termin prekluzyjny, przewidziany w art. 145 prawa z 1818 roku dla każdego z poszczególnych, wymienionych w nim województw.

Inowacja ta znalazła swój wyraz również w tekście art. 11, który może być zrozumiały tylko w zestawieniu z art. 145 i 162 prawa z 1818 roku.

Jak wiadomo, w wyznaczonym przez art. 145 terminie wszystkie większe nieruchomości nie zostały wywołane, w związku z tem zrozumiałym staje się przepis art. 23 ustawy z 1825 roku, umożliwiający regulację i tych nieruchomości w nowym trybie, bez zachowania ustawowego terminu prekluzyjnego.

A więc po powyższych wyjaśnieniach możemy stwierdzić, iż art. 11 ustawy z 1825 r. odnosił się do tych nieruchomości, które w myśl art. 162 prawa z 1818 r. temu prawu nie podlegały, oraz że ten sam artykuł, jak również art. 12, 22 i 23 umożliwiały regulację jak małej własności, tak też i większej, do chwili wejścia w życie tej ustawy jeszcze nieuregulowanych, z pominięciem ustawowego ogólnego terminu prekluzyjnego (art. 145).

Tutaj w województwach wschodnich nigdy art. art. 162 i 145 prawa z 1818 roku nie obowiązywały, nie znalazły one bowiem miejsca w brzmieniu nadanem temu prawu przez Rozporządzenie Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 31 sierpnia 1919 roku, które to brzmienie do noweli z 1927 roku stanowiło tekst obowiązujący. Również i obecnie obowiązujący tekst (Dz. U. R. P. Nr. 53 załącznik do poz. 510 z 1928 roku) nie zawiera wskazanych przepisów, więc, wobec tego przepisy art. 11, 12, 22 i 23 ustawy z 1825 roku, które obecnie zostały na nasze terytorjum rozciągnięte omawianem Rozporządzeniem, nie posiadają żadnej treści, bowiem przewidzianych w nich nieruchomości, jak również ogólnego terminu prekluzyjnego na tem terytorjum niema, Rozporządzenie więc chce regulować nieistniejące stosunki.

B. NOGID.

O zapobieganiu upadłości.

Referat wygłoszony w Komisji Prawniczej Izby Przemysłowo-Handlowej w dniu 19 września b. r.

(Dokończenie).

Liczne zarzuty, zwłaszcza wśród przedstawicieli dzielnic zachodnich, były skierowane przeciwko zbyt łatwemu udzielaniu w praktyce odroczeń, w związku z czem wysunięto szereg dezyderatów w kierunku zaostrzenia wymogów, warunkujących udzielenie odroczenia. Dezyderaty te dotyczyły art. 1, 3, 7 i 10 Rozporządzenia i polegały na tem, by: 1) odroczenie wypłat udzielać przedsiębiorstwom, które istnieją przynajmniej 3-y lata oraz prowadzą przynajmniej od roku prawidłową księgowość, 2) by i zasięganie opinji od Izb Przemysłowo-Handlowych było nie fakultatywne a obligatoryjne i by dotyczyło nietylko użyteczności państwowej, gospodarczej i społecznej przedsiębiorstwa, lecz również bezpośrednio *celowości* udzielenia odroczenia, 3) ażeby w wypadkach oddalenia podania o odroczenie wypłat — Sąd z urzędu ogłaszał dłużnikowi upadłość.

Tendencjom obostrzenia wymogów, warunkujących udzielenie odroczenia wypłat, — przeciwstawiały się poglądy, które wskazywały na daleko idącą rygorystyczność dziś obowiązujących przepisów. Już w swoim czasie w toku prac nad rozporządzeniem o zapobieganiu upadłości, rygorystyczność ta, wynikająca przedewszystkiem z treści cytowanego art. 1 Rozporządzenia, spowodowała wśród członków Komisji Ministerjalnej—daleko idące zastrzeżenia. Wskazywano, że wśród innych ustawodawstw, jedynie tylko belgijskie, stawiając takie same wymogi, jak i ustawodawstwo polskie, ponadto uzależnia udzielenie odroczenia wypłat — zgodą kwalifikowanej większości wierzycieli. Natomiast ustawodawstwo rosyjskie dopuszczało administrację, o ile deficyt dłużnika nie przewyższał 50%. Inne ustawodawstwa bezpośrednio sprawy posiadanych przez dłużnika środków na zaspokojenie wierzycieli — nie poruszają. Wreszcie—najbardziej liberalne ustawodawstwo—niemieckie—wymaga tylko *„widoków na ustanie wkrótce nadmiernego zadłużenia“*, lub chociażby samej *„możliwości zawarcia układu z wierzycielami“*. W praktyce wypadki udzielenia odroczenia przedsiębiorstwom, nieprowadzącym ksiąg handlowych, a istniejącym mniej aniżeli 3-y lata—nie mają naogół miejsca, natomiast, gdyby jednak znalazły się przedsiębiorstwa zdrowe, istotnie odpowiadające wszystkim wymogom rozporządzenia—niema zasadniczo podstaw gospodarczych do odmówienia w odroczeniu wypłat. Co się zaś tyczy ogłoszenia przez Sąd upadłości z urzędu w wypadku odmowy udzielenia dłużniko-

wi odroczenia wypłat, to żądanie takie nasuwa wątpliwości dlatego, iż zwrócić się może do Sądu wierzyciel, który nie zaprzestał wypłat, a tylko obawia się, że wkrótce zaprzestanie tychże.

Następne dezyderaty szły w kierunku wzmocnienia nadzoru i zwiększenia wpływów elementów gospodarczych na przebieg całego postępowania. Odpowiednie konkretne wnioski dotyczyły art. 13 i 14 Rozporządzenia, a mianowicie wysuwano koncepcję, by nadzorców sądowych mianowano z listy, przedkładanej corocznie Sądowi przez właściwą terytorjalnie Izbę Przemysłowo-Handlową, oraz, by nadzorca sądowy z reguły osobiście sprawował zarząd nad przedsiębiorstwem, natomiast, by udzielenie dłużnikowi prawa do zarządzania przedsiębiorstwem—miało miejsce tylko w wypadkach wyjątkowych.

Te wnioski wywołały zażarte spory. Wskazywano, że sporządzenie listy ewentualnych nadzorców napotyka na szereg trudności personalnych, nie łatwo bowiem znaleźć dostateczną ilość osób, które posiadając odpowiednią znajomość prawa, posiadałyby jednocześnie znajomości fachowe w różnych dziedzinach gospodarczych. Ze względu na charakter czynności nadzorców sądowych—sporządzenie listy nakłada na samorząd gospodarczy wielką odpowiedzialność moralną, dlatego też większość Izb wzbraniała się zaakceptować obowiązek sporządzania list nadzorców sądowych.

Oponowano również przeciwko zwężaniu uprawnień dłużnika, skoro bowiem rozporządzenie ma istotnie stać się instytucją *czasowego* odroczenia wypłat, a nie uproszczonym postępowaniem upadłościowem, to właśnie z reguły *dłużnik* powinien prowadzić dalej przedsiębiorstwo, gdyż tylko w tym ostatnim wypadku może on ponosić odpowiedzialność za bieg spraw i za zaspokojenie wierzycieli bądź w całości, bądź też w granicach później zawartego układu.

Wśród propozycyj, mających na celu wzmocnienie wpływu elementów gospodarczych w postępowaniu zapobiegawczem, odnotować należy wniosek, dotyczący utworzenia „Rady wierzycieli", instytucji znanej również w ustawodawstwie zapobiegawczem niemieckiem. Rada, w składzie 3 do 5-ciu osób, jako organ fakultatywny, miałaby być powołana na żądanie większości sprawdzonych wierzycieli. Była ona pomyślana jako organ nadzorczy, a jednocześnie doradczy dla sędziego-komisarza.

Liczni byli jednak przeciwnicy koncepcji tworzenia Rady wierzycieli, wskazywano bowiem, że art. 32 pkt. 3 przewiduje na czas wykonania układu możność dodania dłużnikowi nadzorcy, lub ustalenia zarządcy z ramienia wierzycieli z określeniem ich uprawnień. Powołanie ciężkiego zbiorowego ciała, jakiem będzie Rada wierzycieli, tylko skomplikuje przebieg postępowania układowego, ponadto zachodzi poważna

obawa, że dłużnik będzie faworyzował wierzytelności, reprezentowane przez wierzycieli wchodzących w skład Rady.

Z innych mniej lub więcej istotnych wniosków wspomnieć można:

1) Poprawka do art. 18-go. Proponowano, by wszelkie wpisy hipoteczne i ostrzeżenia, wniesione od chwili złożenia do Sądu podania o udzielenie odroczenia do chwili uzyskania odroczenia — zostały unieważnione, (wzorowano się tu na postępowaniu upadłościowem, gdzie skreśleniu ulegają wpisy dokonane po dacie, ustalonej jako początek upadłości).

2) Poprawka do art. 19-go. Żądano, by odroczenie wypłat nie rozciągało się na te tylko należności skarbowe, samorządowe i ubezpieczeń socjalnych, które przypadają na okres objęty odroczeniem wypłat.

3) Poprawka do art. 24-go. Żądano skrócenia wszelkich terminów sądowych, a w szczególności ustalenia terminu 7-miu dni na wzniesienie skargi apelacyjnej od decyzji Sądu w przedmiocie przyznania odroczenia wypłat, terminu 7-miu dni na ogłoszenie wyroku w Monitorze, terminu 30-tu dni — na wyznaczenie rozprawy w Sądzie Apelacyjnym.

4) Poprawka do art. 36-go. Wnoszono, by również w postępowaniu układowem zasięganie opinji Izb Przemysłowo-Handlowych było obligatoryjne.

5) Poprawka art. 37-go i 63-go. Proponowano, by Sąd, oddalając podanie o otwarcie postępowania układowego, względnie odmawiając zatwierdzenia układu, — ogłaszał dłużnikowi z urzędu upadłość (analogja do poprawki, proponowanej do art. 10-go).

Tak przedstawiają się w krótkim zarysie w świetle opinij poszczególnych Izb, protokułów posiedzeń, oraz memorjałów, skierowanych do Ministerstw, poglądy samorządów gospodarczych na poszczególne zagadnienia, związane z prawem o zapobieganiu upadłości.

Zestawiając te materjały, przedewszystkiem należy przyjść do wniosku, że jak to zaznaczyłem na początku, sfery gospodarcze nie ustaliły swego ostatecznego poglądu na sprawę. Czy nie wynika z tego, iż istota zagadnienia rzeczywiście może tkwi nie tyle w wadach samej ustawy, ile w nie zawsze odpowiedniem zastosowaniu jej w życiu praktycznem? Przypuśćmy na chwilę, że wszystkie wnioski nowelizacyjne zostałyby uwzględnione, — czy istotnie wpłynęłoby to poważnie na uzdrowienie stosunków gospodarczych? Nasuwa się odpowiedź raczej negatywna, a w związku z tem powstaje nowe pytanie, czy prawo o zapobieganiu upadłości jest tym właściwym odcinkiem, posiadającym tak ważne znaczenie gospodarcze, że można uważać za usprawiedliwiony wielki wysiłek sfer gospodarczych, łożony w kierunku nowelizacji rozporządzenia?

Większość proponowanych poprawek, nie może, oczywista, mieć, w razie ich uwzględnienia, istotnego dodatniego wpływu na życie gospodarcze, wpływ natomiast niektórych poprawek może być wręcz ujemny. Do zmian należycie uzasadnionych zaliczyć należy propozycje zmierzające do skrócenia wszelkich terminów sądowych,—co jednak w praktyce nie jest łatwo osiągalne. Istotne i celowe są wnioski nowelizacyjne mające na celu rozciąganie odroczenia również na należności skarbowe, samorządowe i ubezpieczeń społecznych. Podkreślić należy, że zwykle zarówno władze skarbowe, jako też instytucje samorządowe i ubezpieczeń społecznych, idą na ręke nadzorowi sądowemu—w tych jednak wypadkach, gdzie ma się sprawa inaczej—mało uzasadniony przywilej, o którym mowa, niejednokrotnie staje się główną przeszkodą uzdrowienia przedsiębiorstwa.

Jeśli zaś przyjrzymy się zagadnieniu z punktu widzenia regjonalnego naszych Ziem wschodnich i zważymy, że ilość odroczeń, udzielanych przez Sądy Okręgowe na terenie Województwa Wileńskiego, Białostockiego, Nowogródzkiego i Poleskiego jest znikoma,—należy przyjść do wniosku, że z punktu widzenia tych regjonalnych, i przeważnie zawsze biernych, interesów, ustawodawstwo o zapobieganiu upadłości, posiada znaczenie gospodarcze-minimalne.

Wreszcie, dla należytej oceny wartości gospodarczej przepisów o zapobieganiu upadłości, celowem będzie może również wziąć pod uwagę, że codziennie i masowo, na skutek wzrastającej pauperyzacji warsztatów gospodarczych, przejawia się zjawisko niewypłacalności. Niewypłacalność ta przechodzi do porządku dziennego nad wszelkiemi przepisami o zapobieganiu upadłości oraz upadłości i reguluje, jak się da, albo wcale nie reguluje, swych zobowiązań. Społeczeństwo odnosi się do tego zjawiska naogół zadziwiająco tolerancyjnie i ilość wytoczonych spraw karnych, nawet tam, gdzie istnieją ku temu dostateczne podstawy, jest znikoma. Wypływa to z wewnętrznego przeświadczenia, iż w ogromnej, dominującej ilości wypadków, nie warto nawet łożyć kosztów i wysiłków na postępowanie sądowe, gdyż dłużnik istotnie nic nie posiada i wierzyciel, ani za pośrednictwem sądu cywilnego, ani też karnego do należności swych nie dojdzie.

Orzecznictwo cywilne.

Przejście ze skargi wekslowej do skargi o niesłuszne zbogacenie z art. 75 Prawa wekslowego stanowi zmianę istoty skargi.

Powód powinien udowodnić zbogacenie pozwanego, sam fakt niezapłacenia weksli dowodu takiego nie stanowi.

(Orzeczenie Izby I Sądu Najwyższego z dn. 14-VII. 1932 r. w spr. Nr. I C. 2779/31).

Z u z a s a d n i e n i a:

Skarżący żądał zasądzenia sumy 1022 dol. z weksli, które, jak to Sąd Okręgowy stwierdził, przedawniły się z mocy art. 70 i 101 Pr. Weksl., w skardze apelacyjnej powód oświadczył, iż opiera swe roszczenie na przepisie art. 75 Pr. Weksl.; Sąd Apelacyjny uznał za możliwe zastosowanie tego przepisu, uważając, iż w przypadku nie zachodzi zmiana istoty roszczeń powodowych, zabroniona art. 332. U. P. C.

Przedmiotem skargi z art. 75 Pr. Weksl. nie jest w zasadzie suma wekslowa, lecz suma pieniężna, o którą, jak w przypadku, wystawca wekslu własnego mógł się niesłusznie zbogacić wskutek nastąpienia przedawnienia; nabywca przeto wekslu powinien w drodze zwykłego postępowania udowodnić czy i jaką walutę wystawca otrzymał i na czem niesłuszne zbogacenie wystawcy przy jednoczesnem zubożeniu nabywcy polegało; skarga z art. 75 Pr. Weksl. nie jest równoznaczna ze skargą z wekslu i przejście ze skargi wekslowej do skargi z powołanego artykułu stanowi zmianę istoty skargi, niedozwoloną art. 332 U. P. C.

Ponadto Sąd Apelacyjny, uznając, iż sam fakt niezapłacenia weksli, których zapłaty powód poszukuje, stanowi podstawę domniemania zbogacenia skarżącego, jako wystawcy weksli, kosztem powoda, jako ich posiadacza, które to domniemanie powinno było być obalone przez skarżącego, dopuścił się obrazy art. 336 U. P. C. przez przeniesienie ciężaru dowodu, który powód obowiązany był ponowić na skarżącego.

Otrzymanie przez wierzyciela zapłaty należności z zobowiązania z przyczyn formalnych wygasłego (np. zobowiązania indosanta wekslu nieprotestowanego) nie stanowi nielegalnego wzbogacenia się i nie uzasadnia żądania dłużnika zwrotu wpłaconych pieniędzy, o ile nie działał on pod wpływem błędu.

(Orzeczenie Izby I Sądu Najwyższego z dn. 13.VII 1932 r. w spr. I C. 1064/32).

Z u z a s a d n i e n i a:

Powód wytoczył przeciwko Bankowi Spółdzielczemu w Oszmianie powództwo o 2.000 zł., wyjaśniając, iż w zamiarze skompromitowania pozwanego Banku przez wykazanie, że przyjmuje on pieniądze na wykup weksli, nieposiadanych w swym portfelu, wpłacił do Kasy Banku w dn. 15 stycznia 1925 roku 3.329 zł., wiedząc dobrze, iż jest winien tylko 1.329 zł.; na sumę tę 1.329 zł. otrzymał z Banku swoje weksle, pozostałą zaś kwotę 2.000 zł. Bank zatrzymał bez tytułu prawnego, niesłusznie wzbogacając się kosztem powoda. Sąd Okrędowy powództwo zasądził, odrzucając obronę pozwanego Banku, który złożył do sprawy 4 weksle, podpisane przez powoda w charakterze indosanta pod stemplem Spółki Rolniczo-Przemysłowej w Osz-

mianie, i oświadczył, iż kwestjonowane przez powoda 2.000 zł. użył na pokrycie należności z powyższych weksli; przytem oparł się Sąd Okręgowy na tem, iż rzeczone weksle, jako niezaprotestowane, nie obowiązywały indosanta. Sąd Apelacyjny wyrok Sądu Okręgowego uchylił i powództwo oddalił, zaznaczając, iż opłacenie przez dłużnika formalnie nieobowiązującego już obligu nie może być poczytywane za nielegalne zbogacenie się wierzyciela kosztem dłużnika.

Sąd Apelacyjny miał należytą podstawę do oddalenia powództwa, gdy uznał za zgodne z rzeczywistością wyjaśnienie pozwanego Banku, iż sporne w sprawie 2.000 zł. zostały wpłacone przez powoda do Banku, celem wykupienia weksli na tęże sumę, na których figurował podpis powoda pod stemplem Spółki Rolniczo-Przemysłowej w Oszmianie; wbrew bowiem zarzutom skargi kasacyjnej, Sąd Apelacyjny słusznie uznał, iż otrzymanie przez wierzyciela zapłaty należności z zobowiązania, z przyczyn formalnych wygasłego (jak w danym przypadku — zobowiązania indosanta wekslu nieprotestowanego), nie stanowi nielegalnego wzbogacenia się, i nie uzasadnia żądania dłużnika zwrotu wpłaconych pieniędzy, o ile nie działał on pod wpływem błędu, w sprawie zaś nie zostało bynajmniej stwierdzone, aby powód, opłacając weksle na 2.000 zł., działał w nieświadomości tego, iż nie zostały one zaprotestowane i że przeto dochodzenie należności z nich nie może być przeciwko indosantom skierowane.

Postępowanie sądowe o wydanie duplikatu tytułu wykonawczego zawiesza bieg terminu przewidzianego w art. 735 U. P. C.

(Orzeczenie Izby I Sądu Najwyższego z dn. 18.III. 1932 r. w spr. Nr. I. C. 1799/31).

Z u z a s a d n i e n i a:

Zgodnie z art. 932 U. P. C. w razie zagubienia oryginału tytułu wykonawczego, zabrania jego posiadaczowi lub zniszczenia wydaje się duplikat, lecz jedynie z decyzji Sądu, powziętej po wezwaniu i wysłuchaniu strony przeciwnej; gdy więc niemożność wykonania wyroku zaocznego, która wynikła z powodów, o których mowa w art. 932 U.P.C., zależna jest następnie nietylko od mniej lub więcej sprawnego działania Sądu przy wydaniu duplikatu, lecz również od dobrej woli strony przeciwnej, która może w drodze skarg i bezpodstawnych dowodów przeciągać postępowanie sądowe właśnie w celu spowodowania upływu terminu, przewidzianego w art. 735 U. P. C., uznać należy, iż postępowanie sądowe o wydanie duplikatu tytułu wykonawczego zawiesza bieg tego terminu.

Skoro Prokuratorja Generalna zgłosiła w przypadku swe żądanie przed upływem trzyletniego terminu, nie mógł Sąd Apelacyjny oddalić jej żądania z tej jedynie racji, że postanowienie sądowe zapadło już po upływie tego terminu.

Nadto pominął Sąd Apelacyjny okoliczność, iż termin, ustanowiony w art. 735 U. P. C., rozpoczyna bieg nie od daty ogłoszenia wyroku, lecz od daty jego uprawomocnienia się, chyba że został opatrzony rygorem tymczasowej wykonalności, gdyż przedtem nie mógł być wykonany.

Przegląd czasopism.

Gazeta Sądowa-Warszawska № 31 — 34. A. Mogilnicki. *Przekazanie sprawy karnej do innego Sądu* (№ 31). *Łączenie spraw karnych* (№ 32). *Wyłączenie Sędziego karnego* (№ 33). *Powództwo cywilne w sprawie karnej* (№ 34). W artykułach tych, poświęconych zagadnieniom, wymienionym w ich tytułach, prawnik praktyk może znaleźć szereg cennych wskazówek.

№ 34. Wł. Chojnowski. *Egzekucja skierowana do nieruchomości hipotecznej za dług współwłaścicieli tej nieruchomości (art. 47 ust. hip.).* Autor krytykuje orzeczenie Sądu Najwyższego (z dn. 10.XII. 1931 r. w spr. I. C. 205/31) ustalające, że za dług współwłaściciela sprzedaży ulec powinna cała nieruchomość, i dochodzi do wniosku, że w tym wypadku wierzyciel może wyjednać przeprowadzenie działów, zgodnie ze stanowiskiem nauki (Glass, Planiol).

№ 35. Docent Dr. Leon Rabinowicz. *Legalna bezkarność.* Opierając się na danych polskiej statystyki kryminalnej za 1924 — 1926 rok autor oblicza, że 60—65% przestępstw stwierdzonych pozostaje bezkarnemi. Taki sam stosunek zachodzi w innych państwach Zachodniej Europy. Wynika z tego, że zagrożenie karą nie może być skuteczne, gdyż przestępca ma zbyt wielkie szanse uniknięcia jej.

№ 44 — 47. Marjan Kurman. *Kryzys hipoteczny.* Czy kredytowi naszemu może pomóc hipoteka? A jeżeli tak, czy hipoteka nasza nie wymaga pewnych zmian i jakich. Tak stawia zagadnienie autor, odpowiadając zaś na nie, twierdzi, że prawo hipoteczne z r. 1818 jest naogół dobre. Utrudnia korzystanie z hipoteki brak katastru hipotecznego, umieszczanie w jednej księdze szeregu nieruchomości (np. przy parcelacji) i stosowanie rygoru de non alienando. Natomiast nowe przepisy prawa, np. nadawanie podatkowi pierwszeństwa przed długami hipotecznemi, przerachowanie zobowiązań hipotecznych, wprowadzenie odroczenia wypłat i t. p. osłabiają hipotekę. Następne numery „Gazety" przynieść mają dalszy ciąg tego interesującego artykułu.

№ 44. *W sprawie rozporządzenia Rady Ministrów z 25.VI. 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych.* Autor dowodzi, że szereg przepisów tego rozporządzenia jest sprzeczny z obowiązującemi ustawami, szczególnie z Konstytucją i twier-

dzi, że Rada Ministrów przekroczyła upoważnienia, zawarte w ustawie z 10.II. 1932.

№ 45. A. Mogilnicki. *Zniesienie oskarżenia posiłkowego.* Poza omówieniem odpowiednich przepisów nowel do K. P. K., autor podnosi kwestję, czy możliwe jest zażalenie na umorzenie śledztwa i dochodzi do wniosku, że w tym wypadku ma zastosowanie przez analogję art. 464 K. P. K.

Głos Sądownictwa Nr. 10. Olgierd Kryczyński. *O wzajemnym stosunku prokuratora i władzy administracyjnej w postępowaniu w sprawach karno-administracyjnych.* Według autora art. 621 (obecnie 643) K. P. K. powinien być interpretowany w ten sposób, że rola władzy administracyjnej polega na zastępowaniu prokuratora, gdy ten jest nieobecny na rozprawie. Występując obok prokuratora władza administracyjna powinna zastosowywać się do jego wskazówek.

Głos Prawa Nr. 4—5 i 6. Adw. Dr. Fryderyk Halpern. *Podstawy kasacji cywilnej.* Autor rozpatruje istotę kasacji i wylicza wypadki pogwałcenia przepisów postępowania, które powodować powinny uchylenie wyroku w drodze kasacji.

Nr. 11. *Z tłoczni paragrafów.* Autor oblicza, że od 1 stycznia do końca października b. r. wydano 85 ustaw i rozporządzeń o zmianie dotychczasowych przepisów. Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z 11.VII. 1932 r. (Dz. Ust. Nr. 67 poz. 622) zmieniono 33 ustawy i 141 przepisów.

Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny. Wyszedł z druku 4-ty zeszyt „Ruchu Prawniczego, Ekonomicznego i Socjologicznego". Na treść zeszytu składają się artykuły: „O aktach prawnych wyrokowania według K.P.C." — Dr. J. K. Gidyński; „Bank Polski a współczesna sytuacja walutowa" — Dr. H. Nowak; „Idea korporacyjna" — X. Dr. A. Roszkowski. Przegląd piśmiennictwa, Kronika ustawodawcza, Przegląd orzecznictwa karnego i cywilnego Sądu Najwyższego dla wszystkich ziem polskich; Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego; Kronika gospodarcza, socjalna i samorządowa.

Orzecznictwo karne.

Tezy z orzeczeń Izby II Sądu Najwyższego.

Art. 47 § 2 k. k. z r. 1932.

„Chęć zysku" w rozumieniu art. 47 k. k. z r. 1932 winna charakteryzować działanie sprawcy, a nie jego charater.

„Chęć zysku" w rozumieniu art. 47 k. k. z 1932 r. polega na dążeniu do pomnożenia własnego majątku, w szczególności przez zwiększenie stanu czynnego lub zmniejszenie biernego.

(Z dn. 4.X.1932 r. w spr. II-4 K. 547/32).

Art. 187 i nast. k. k. z r. 1932.

Kodeks karny z r. 1932 nie zna podziału dokumentów na publiczne i prywatne.
(Z dn. 4.X.1932 r. w spr. II 4 K. 547/32).

Art. 191 k. k. z r. 1932.

Świadectwo o stanie zdrowia i o zdolności do pracy jest „świadectwem dotyczącem stosunków osobistych" w rozumieniu art. 191 k. k. z r. 1932.
(Z dn. 4.X.1932 r. w spr. II. 4 K. 547/32).

Art. 208 k. k. z 1932 r. oraz art. 524 k. k. 1903 r.

W myśl art. 208 k. k. z 1932 r. ułatwienie cudzego nierządu ulega karze tylko wówczas, gdy dokonywane jest z chęci zysku, dla bytu zaś przestępstwa z cz. I art. 524 k. k. z 1903 r. obojętnem jest, czy stręczono w tym celu, czy też z innych pobudek.
(Z dn. 27.IX.1932 r. w spr. II. 1 K. 889/32).

Art. 264 k. k. z r. 1932.

Wina umyślna jest przesłanką odpowiedzialności karnej za występek z art. 264 k. k. z r. 1932.
(Z dn. 7.X.1932 w spr. II. 4 K. 691/32).

Art. 53 k. p. k.

Art. 51 (obecnie 53) k. p. k. nie upoważnia do zmiany zasadniczej treści sentencji, a przeto niedopuszczalne jest w trybie powyższego przepisu ustawy, uznanie zawieszenia kary za oczywistą omyłkę pisarską.
(Z dn. 27.IX.1932 r. w spr. II. 1 K. 950/32).

Art. 140 k. p. k.

Odczytanie na rozprawie protokółu w języku obcym nie sprzeciwia się postanowieniom art. 388 k. p. k.
(Z dn. 15.VI.1932 r. w spr. II. 3 K. 373/32).

Art. 339 k. p. k. (znowel. 1.IX.1932 r.).

Zaświadczeń felczerów, które nie podpadają pod pojęcie zaświadczeń lekarskich, nie wolno odczytywać na rozprawie sądowej.
(Z dn. 22.II.1932 r. w spr. II. 1. K. 792/32).

Art. 366 i 367 k. p. k.

Z przepisów art. 366 i 367 k. p. k. wynika, iż w razie wydania wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie, wystarcza określenie czynu zarzuconego oskarżonemu zgodnie z aktem oskarżenia, chociażby sąd podaną przez oskarżyciela kwalifikację prawną czynu nie uważał za prawidłową.
(Z dn. 27.VI.1932 r. w spr. II. 3 K. 550/32).

Art. 376 § 3 k. p. k. (obecnie 378).

Przepis § 3 art. 376 k. p. k. (obecnie 378) rozumieć należy w ten sposób, że wówczas, gdy sąd przyznał już stronie prawo ubogich, a tem samem prawo do obrony (p. b. art. 89 k. p. k.), wyrok należy doręczyć obrońcy.

(Z dn. 7.X.1932. r. w spr. II. 4 K. 651/32).

Art. 367 k. p. k.

Niezgodność między ogłoszonem a pisemnie zredagowanem brzmieniem sentencji, uzasadnia wniosek o sprostowanie omyłki, natomiast nie uzasadnia przyczyny kasacyjnej przeciw temu wyrokowi, który jest przedmiotem postępowania kasacyjnego, t. j. przeciw wyrokowi w redakcji pisemnej.

(Z dn. 13.VII.1932. w spr. II. 4 K. 247/32).

§ 3 art. 477 k. p. k.

Jeżeli strona dopiero w II. instancji przedstawia dowód, który niesłusznie został odrzucony przez Sąd I. instancji, a nie wskazała go w wywodzie apelacji, sąd co do tego dowodu postanawia według swego uznania.

(Z dn. 19.IX.1932 r. w spr. II. 1 K. 868/32).

Art. 489 k. p. k.

W sprawach karno-administracyjnych termin do wywodu kasacji biegnie od chwili doręczenia wyroku prokuratorowi, obojętne jest natomiast czy i kiedy doręczono wyrok władzy administracyjnej, której prawo wywodu kasacji nie przysługuje.

(Z dn. 16.VI.1932 r. w spr. II. 3 K. 546/32).

Art. 579 (ob. 602) k. p. k.

Jeżeli jeden z oskarżonych zaapelował, a Sąd Apelacyjny zmniejszy mu karę, zastosowawszy do niego łagodniejszy przepis ustawy karnej, to okoliczność ta stanowi dla pozostałych oskarżonych o współudział w tej samej sprawie powód do wznowienia postępowaina z mocy art. 579 k. p. k. (obecnie 602).

(Z dn. 19.IX.1932 r. w spr. II. 2 K. 767/32).

§ 1 art. 630 (ob. 653) k. p. k.

Termin trzymiesięczny, przewidziany w § 1 art. 630 (653) k. p. k. dla żądania odszkodowania za niesłuszne skazanie, nie należy do kategorji terminów procesowych, nie jest on ani terminem zawitym, ani niezawitym, skoro ustanawia jedynie okres czasu, po którym następuje przedawnienie określonych roszczeń materjalnych, jego więc przekroczenie skutkuje utratą praw żądania takiego odszkodowania.

(Z dn. 12.IX.1932 r. w spr. II. 2 K. 659/32).

Art. 45 — 49 u. k. s.

Nawet w razie uniewinnienia oskarżonego z zarzutu naruszenia zakazu przywozu towarów z zagranicy, o ile to jednak nastąpiło jedynie ze względów podmiotowych, — sąd winien wydać również orzeczenie w przedmiocie konfiskaty zakwestjonowanego towaru jako przedmiotu przestępstwa.

(Z dn. 9.VI.1932 r. w spr. II. 3 K. 416/32).

Art. 126 rozp. Prez. Rzplitej z dn. 7.VI.1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U., poz. 486) oraz art. 310 k. k. z 1903 r

Czyn, który był przewidziany w art. 310 k. k. z 1903 r., jako niezagrożony obecnie karą w powszechnych ustawach karnych, ulega osądzeniu na zasadzie art. 126 prawa przemysłowego (Dz. Ust., poz. 468/27) w drodze postępowania karno-administracyjnego (art. 618 k. p. k.).

(Z dn. 23.IX.1932 r. w spr. II. 1 K. 835/32).

Art. 24 ust. z dn. 15.VIi.1925 p. 550 D.U.R.P. o państw. pod. przem.

Przedsiębiorstwo drobnej sprzedaży towarów, zajmujące w pokoju drugiego odrębnego przedsiębiorstwa tylko pewną mniejszą przestrzeń, jest obowiązane wykupywać świadectwo przemysłowe IV kat. odpowiadające niewielkiemu pomieszczeniu.

(Z dn. 16.VI.1932 r. w spr. II. 3 K. 423/32).

Art. 23 ust. o pod. przem. (zał. część II art. 1 kat. IV).

Dorywcze i nieposiadające żadnej ochrony ani trwałości rozłożenie towarów na pewnej przestrzeni pod gołem niebem nie może żadną miarą otrzymać znaczenia pomieszczenia w rozumieniu załącznika do art. 23 część II.' art. 1 kat. czwarta.

(Z dn. 18.X.1932. r. w spr. II. 4 K. 716/32).

Art. 42 rozp. Prez. R. P. z dnia 24.VI.1927 Nr. 57 poz. 504 D. U. R. P.

1. Podmiotem przestępstwa z art. 42 rozp.Prez. R. P. z dn. 24 czerwca 1927 p. 504 D. U. R. P. może być zarówno sam właściciel, jak również każda osoba, na którą tenże przelał swe uprawnienie, n. p. dzierżawca, nabywca drzewostanu, pełnomocnik, administrator i t. p.

2. Usuwanie posuszu i wiatrołomów nie może być uważane za bezprawne cięcia w rozumieniu art. 42 pow. rozporządzenia.

(Z dn. 27.VI.1932 r. w spr. II. 3 K. 474/32).

Art. 264 k. k. z 1932 r., art. 35 ust. z 18.VII.1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. p. 650).

Art. 35 ust.z 18 lipca 1924 r. jest w stosunku do art. 264 k. k. z r. 1932 normą szczególną, wyłączającą stosowanie tego artykułu w wypadku przewidzianym w artykule 35 ust. z 18.VII.1924 r.

(Z dn. 4.X.1932 r. w spr. II. 4 K. 547/32).

SPROSTOWANIE.

W numerze 10 i 11 do artykułu p. Gierca Czarnego „Z zagadnień praktyki Sądów polubownych" wkradły się następujące błędy:

Na stronicy	*w wierszu*	*wydrukowano*	*powinno być*
283	18 od dołu	„pruska"	„niemiecka"
310	13 „	„wygraną"	„wygrywającą"
311	8 „	„wartości"	„ważności"
311	„ od góry	„ustawodawcy"	„ustawodawca"
312	15 „	„art. 504"	„art. 508"
313	11 „	„z zawartej"	„w zawartej"
313	8 „	„skarga i uchylenie wyroku"	„skarga o uchylenie wyroku"
315	20 „	„wyroku okręgowego"	„wyroku Sądu Okręgowego".

WOKANDA

spraw, wyznaczonych na posiedzenie jawne Izby Pierwszej Sądu Najwyższego.

Na dzień 6 grudnia 1932 r. o godz. 10 rano.

Nr. spr. SPRAWY:

1. 1707/32. Wojciecha Badnarczyka p-ko Karolinie Molenda o ustalenie pensji na 50 zł. miesięcznie. Referent: Sędzia S. Holewiński.
2. 679/32. Kasy Emerytalno-Pożycz. Prac Łódzkich Wąskotor. Kolei Dojazd. z Władysławem Prusiem o 1.535 zł 68 gr. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
3. 1483/32. Pocztowej Kasy Oszczędności z Walentyną Wyżykowską o 1390 zł. 02 gr. Referent: Sędzia J. Włoczewski.
4. 813/32. Antoniego Dziedzieli z Henrykiem Zandbangiem o eksmisję. Referent: Sędzia S. Holewiński.
5. 2570/31. Władysława Wojdyły i inn. p-ko Jakóbowi Arinowi i inn. o prawo własności i eksmisję. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
6. 1749/32. Ksawery Wiszniewskiej p-ko Pow. Związkowi Komunalnemu w Ciechanowie o 755 zł. i emeryturę. Referent: Sędzia J. Włoczewski.
7. 769/32. Piotra Starobrata p-ko Józefowi Hemplowi o 2.750. zł. Referent: Sędzia S. Holewiński.
8. 1412/32. Tow. Rolniczego fund. Staszica p-ko Izabeli Koprowskiej o eksmisję z domu. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
9. 1853/32. Firmy: „Odlewnia Żelaza i Emaljernia „Kamienna" „Jan Witwicki" p-ko Kasie Chorych w Skarżysku o uchylenie klauzul egzekucyjnych. Referent: Sędzia J. Włoczewski.
10. 459/32. Juljana Liszewskiego i inn. z Józefem Bółtowskim o 600 zł. Referent: Sędzia S. Holewiński.
11. 1739/32. Jana Kolesińskiego p-ko Wincentemu Stankiewiczowi i inn. o przyznanie prawa własności do łąki. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.

12. 837/32. Sp. Akc. „Nasz Sklep Ubrania" oddz. w Sosnowcu ze Stanisławem Klembowskim o 775 zł. 87 gr. Referent: Sędzia J. Włoczewski.
13. 871/32. Tomasza Lecha p-ko Garbarni „Ludros" w Radomiu o 624 zł. 10 gr. Referent: Sędzia S. Holewiński.
14. 1657/32. Adama Łucyka p-ko Cyrelemu i Marji Rubachom o wyłączenie z posiadania ziemi i eksmisję z budynków. Referent: Sędzia K Rakowiecki.
15. 1120/32. Karoliny Muzyk z Szyją Zarompf i inn. o eksmisję. Referent: Sędzia J. Włoczewski.

Na dzień 7 grudnia 1932 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1687/32. Olgi Bałacelowej z Maurycym Zamoyskim ze skargi na czynności komornika. Referent: Sędzia W. Miszewski.
2. 1704/32. Małki Fajgenblatt i inn. z Eugenją Zacharow i inn. o przerachowanie sumy hipotecznej i zasądzenie odsetek. Referent: Sędzia W. Święcicki.
3. 1959/32. Marji Iwonickiej p-ko firmie „Vacum oil Company" o 860 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
4. 2018/32. Ze skargi Katarzyny Latoszek w sprawie sprzedaży ni ruchomości włość. we wsi Powsin, gm. Wilsów. pow. Warsz., należącej do Stanisława Latoska i inn. Referent: Sędzia W. Miszewski.
5. 369/32. Anny-Joanny-Zofji vel Aemi Tobold p-ko Warsz. Fabryce Narzędzi Stal, Bracia I. i M. Prywes o przerachowanie sumy hipot. i zasądzenie odsetek. Referent: Sędzia W. Święcicki.
6. 469/32. Hipolita Baciuto i inn. ze Stefanją Sztejrukową o spadek. Refeferent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 2218/32. Klementyny Buczelowej p-ko Agacie Buciuto. i inn. o spadek. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
8. 1181/32. Basi Widman p-ko Alterowi Kawkiewiczowi o 444 zł. Referent: Sędzia W. Miszewski.
9. 1630/32. Bronisławy Neumark i inn. p-ko Gertrudzie Balz o zmianę decyzji z ks. hipotecz. Referent: Sędzia W. Święcicki.
10. 27/32. Bolesława Kuroczyckiego z Kazimierzem Chotkowskim o 1.900 dol. amer. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
11. 120/32. Marji Bernackiej i inn. o uchylenie decyzji Wydz. Hip. Referent: Sędzia W. Miszewski.
12. 1658/32. Pow. Kasy Chorych w Równem z Janiną Godziejewską o 1.094 zł. należności za pracę. Referent: Sędzia W. Święcicki.
13. 98/32. Fajwla Izraelewicza ze skargi Marji Mollerowej na czynności komornika. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
14. 1094/32. Stanisława Budzyńskiego p-ko Bankowi Handlowemu w Łodzi o 4.193 zł 43 gr. Referent: Sędzia W. Miszewski.
15. 1661/32. Marji Nawrotowej ze Stefanją Adamowiczową o spadek. Referent: Sędzia W. Święcicki.
16. 1803/32. Skarbu Państwa z Józefem Najbrzykiem o 1.132 zł. 91 gr. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

Na dzień 16 grudnia 1932 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1563/32. Mikołaja Kloczewskiego, dział. w charakterze kuratora nieobecn. Anatola Gracjanowa i inn. o rekonstrukcję akt. Referent: Sędzia W. Miszewski.

2. 134/32. Michała Porębskiego p-ko Piotrowi Królakowi i inn. o usunięcie domu. Referent: Sędzia E. Krotowski.
3. 1561/32. Banku Wzajemnych Ubezp. „Vesta" w Poznaniu z Antoniną Kuchciakową o 1.000 dol. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
4. 1786/32. Piotra Zarychty i inn. o dział spadku po Wojciechu Zarychcie. Referent: Sędzia W. Wiszniewski.
5. 868/32. Ignacego Rybickiego p-ko Magistratowi m. Radomia o 1974 zł. 50 gr. Referent: Sędzia E. Krotowski.
6. 1470/32. Firmy „The Tire and Rubber Company" p-ko firmie „Międzynarodowa Wymiana Towarów Iwa" i inn. o 8.400 zł. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
7. 1900/32. Manuela Mazurka
Referent: Sędzia W. Miszewski.
8. 196/32. Skarbu Państwa i inn. z Aloizym Siejko-Domańskim o 1082 zł. 10 gr. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
9. 1787/32. Marjan Nittelman z Piotrem i Marją małż. Otrębskimi o 225 zł. i eksmisję. Referent: Sędzia W. Miszewski.
10. 364/32. Rady Opiekuńczej m. Pruszkowa i inn. z Bankiem Polskim o 24.407 zł. 75 gr. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
11. 1781/32. Zofji Cwietowej z Heleną Niedopiekinową o 17.500 zł. z %%.
Referent: Sędzia W. Miszewski.
12. 1637/32. Banku Polskiego Sp. Akc. ze Związkiem Ubezpiecz. Przemysłowców Polskich o wydanie depozytu. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
13. 731/32. Magistratu m. Sosnowca ze Szczepanem Miśtą o 1152 zł. Referent Sędzia E. Krotowski.
14. 732/32. Magistratu m. Sosnowca z Aleksandrem Fiedorowem o 1.809 zł. 50 gr. Referent: Sędzia E. Krotowski.
15. 733/32. Magistratu m. Sosnowca z Janem Bryłą o 1.355 zł. 45 gr. Referent: Sędzia E. Krotowski.
16. 734/32. Magistratu m. Sosnowca z Pawłem Przybyłko o 1440 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.
17. 735/32. Magistratu m. Sosnowca z Cecylją Bakalarz o 618 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.
18. 736/32. Magistratu m. Sosnowca z Heleną Warzechą o 1800 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.
19. 737/32. Magistratu m. Sosnowca z Janem Soczewicą o 2760 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.
20. 738/32. Magistratu m. Sosnowca z Antonim Pawelcem o 3000 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.
21. 739/32. Magistratu m. Sosnowca z Wawrzyńcem Piecuchem o 1080 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.
22. 1028/32. Magistratu m. Sosnowca ze Stanisławem Banachem o 2083 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.
23. 1029/32. Magistratu m. Sosnowca z Wincentym Słabczyńskim o 1800 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.
24. 1030/32. Magistratu m. Sosnowca z Michałem Rybińskim o 1800 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.

Na dzień 22 grudnia 1932 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 2228/32. Ze skargi Nikodema Krajowskiego w sprawie sprzedaży nieruchomości „Otocznia" Referent: Sędzia W. Miszewski.
2. 1991/32. Firmy „Budownictwo i Przemysł" ze Skarbem Państwa o 770.911 zł. 60 gr. i akcji wzaj. o 1195088 zł. 20 gr. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.

3. 1683/32. Joska Machtyngiera p-ko Stanisławowi Gołębiowskiemu o unieważnienie klauzuli egzek. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
4. 1747/32. Gołdy Berliner i inn. z Olgą Masko i inn. o uznanie spadku po S. Berlinerze za wakujący. Referent: Sędzia W. Miszewski.
5. 2128/32. Gminy m. st. Warszawy z Wacławem Lewińskim o 5.301 zł. 56 gr. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
6. 2212/32. Syndyka tymcz. masy upadł. firmy „Elektrownia Marecka" ze Sp. Akc. Przedsiębiorstw Technicznych Żaborowski i S-ka o 49.150 zł. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
7. 2351/32. Spółdzielnia Mlecz. „Zimowe Leże" z Przedsiębiorstwem Inż. Bud „Mur" o wyznaczenie arbitra i superarbitra, Referent: Sędzia W. Miszewski.
8. 870/32. Jerzego Czarnieckiego p-ko Skarbowi Państwa o 704 zł. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
9. 1574/32. Nusyna-Dawida Bergmana z firmą „Titunhendler i Herman" o 16.270 zł. 85 gr. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
10. 1910/33. Leokadji Kołpakowskiej p-ko funduszowi zm. Józefa Romanowicza o 3.450 zł. Referent: Sędzia W. Miszewski.
11. 18?/32. Marjanny Maryńczakowej p-ko Franciszkowi Maryńczakowi i inn. o własność. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
12. 2067/32. Antoniego Wędzisza p-ko Gminie m. Łodzi o 412 zł. 50 gr. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
13. 1926/32. Stanisławy i Janiny małż. Plota p-ko Pawłowi Milkowi i inn. o działy. Referent: Sędzia W. Miszewski.
14. 1164/32. Józefa Lanuchy p-ko Stanisławowi Wrzodakowi o 318 zł. 68 gr. Refererent: Sędzia K. Rakowiecki.
15. 361/32. Tomasza i Heleny małż. Groszewskich z Markiem Reicherem o 195 zł. i zwrot maszyny. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.

OBWIESZCZENIA.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 15 marca 1933 roku.

1. Nieruchomość w mieście Nowej Wilejce powiatu Wileńsko-Trockiego przy ulicy Wileńskiej pod Nr. 113 i 115, powierzchni 1970 mtr. kw. nabyta przez Katarzynę Łungisową od Rozalji Lachowiczowej. Nr. Hip. 15319.
2. Nieruchomość nadziałowa w miasteczku „Wielkie Soleczniki" powiatu Wileńsko-Trockiego przy ulicach Tatarskiej i Lidzkiej pod Nr. pol. 58, powierzchni 3073 mtr: kw., nabyta przez Itę z Dachów Goldańską od Chaima Mowszy Goldańskiego. Nr. Hip. 15290.
3. Nieruchomość w mieście Wilnie przy zbiegu ulic Cmentarnej i Bobrowej pod Nr. Nr. 5 i 8, powierzchni 1005 mtr. kw. należąca do Michaliny Iwaszkiewiczowej. Nr. Hip. 15291.
4. Nieruchomość w mieście Wilnie przy zaułku Warszawskim pod Nr. 8, dawniej zaułku Nikodemskim pod Nr. 20, o powierzchni 257,25 sążni kw. w/g aktów, zaś 297,25 mtr. kw. w/g planu, należąca do spadk. Józefa Piórko. Nr. Hip. 15296.
5. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ul. Sierakowskiego pod Nr. Nr. 16 i 16-a powierzchni 8874,92 mtr. kw., przyznana Gminie miasta Wilna na zasadzie przedawnienia. Nr. Hip. 15294.
6. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicach Moniuszki, Fabrycznej i Jasnej pod Nr. 35-a/31/40, powierzchni 4840,10 mtr. kw. otrzymana przez

Władysława Narbutta od Aleksandra i Michała Narbuttów w drodze spadku. Nr. Hip. 15280.

7. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Starej pod Nr. 7, powierzchni 834,32 mtr. kw., z których odpada na rozszerzenie ulicy Starej 88 mtr., otrzymana w drodze spadku przez Annę Modzelewską—po śmierci Ignacego Modzelewskiego. Nr. Hip. 15307.
8. Kolonja letniskowa w miejscowości „Czarny Bór" dawniej „Rejslerowo" pod Nr. 1 w gm. Rudomińskiej pow. Wileńsko-Trockim, pow. 1 dzies., nabyta przez Marję Banelową od Wiktora Rutkowskiego. Nr. Hip. 15314.
9. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Żórawiej pod Nr. 8 powierzchni 283,70 sążni kw. wywłaszczona przez Skarb Państwa od Wincentego i Pauliny Łotarewiczów. Nr. Hip. 15248.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego, gmach Sądów przy ulicy Mickiewicza Nr. 36 pod skutkami prekluzji przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z r. 1919.

Wilno, dnia 21 listopada 1932 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie.
(—) L. Sumorok

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 15 marca 1933 roku.

1. Nieruchomość w mieście Postawach przy ul. Łuczajskiej pod Nr. 2 powierzchni 352 mtr. kw. nabyta przez Chackiela Swidlera od Augusta Izabelskiego. Nr. Hip. 6879/B.
2. Nieruchomość w mieście Wilejce przy ul. D-ra Orłowskiego pod Nr. 9 powierzchni 614 mtr. kw. nabyta z licytacji przez Dorę Dubinową od Salomona Dubina. Nr. Hip. 6860/B.
3. Plac w mieście Smorgoniach przy zaułku Garbarskim pod Nr. 1, obszaru około 800 mtr. kw. nabyty przez Emiljana Jasiewicza od Eljasza-Lejby Brudnego. Nr. Hip. 14053.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego w Wilnie, Gmach Sądów ul. Mickiewicza Nr. 36, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 23 listopada 1932 r.

p. o. Pisarz Hipoteczny
(—) A. Borejko.

Wydział Hipoteczny Wydziału Zamiejscowego w Lidzie Sądu Okręgowego w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki.

Na dzień 14 marca 1933 r.

1. Nieruchomość w mieście Lidzie przy ulicy Lipowej pod Nr. 58, powierzchni 570 mtr. kw., nabyta od Marji Łunkiewiczowej z pierwszego małżeństwa Roubowej przez Kazimierę Dunowską i Karola Chutnego Nr. Hip. 2669.

2. Kolonja we wsi Talkowszczyzna, gminy Lipniskiej powiatu Lidzkiego powierzchni 3 ha 0631 mtr. kw., własność Józefa i Zygmunta Szachowiczów w równych częściach wspólnie przyznana na zasadzie przedawnienia Nr. Hip. 2671.
3. Nieruchomość w mieście Lidzie, dawniej przy ulicy Wismonty, obecnie przy ulicy Grażyny Nr. 52, powierzchni 1 dz. 1154 sąż. kw., własność Macieja Wilniewczyca Nr. Hip. 2672.
4. Nieruchomość w mieście Lidzie przy ulicy Szkolnej Nr. 74, powierzchni 1417,30 metr. kwadr., nabyta przez Hipolita Harniewicza od Czesława, Józefa, Leopolda i Stanisława Urbanowiczów Nr. H. 2678.
5. Nieruchomość w mieście Lidzie przy ulicy Wiśniowej Nr. 4, dawnie okolica Morgi, powierzchni 852 mtr. kw., nabyta przez Antoniego Tupko od Aleksandra Zalewskiego Nr. Hip. 2679.
6. Nieruchomość w mieście Lidzie przy ulicy Warszawskiej pod Nr. 40 (dawniej w urocz. Kamionka) powierzchni 2310 mtr. kw., nabyta w drodze darowizny od Ludwika Gierasima vel Gierasimowicza przez Piotra Gierasimowicza Nr. Hip. 2682.
7. Osada włościańska nadziałowa we wsi Żwirble, gminy Żyrmuńskiej, pow. Lidzkiego składająca się z 38 działek gruntu (sznurów) mających nazwy: Siedziba, „Raczkuniszki 2", „Raczkuniszki 3", i inne wraz z prawami przyznanemi mieszkańcom wsi Żwirble, powierzchni 28 dzies., nabyta w drodze spadku przez Jana Kochockiego od Katarzyny Wasilewskiej Nr. Hip. 2684.
8. Folwark Kukawka z uroczyskami: Mołtupy, Osienniki, Miedzina, Błoto, Dukty, Tarakugi i Podsułpiszki, gminy Ejszyskiej, powiatu Lidzkiego, powierzchni 112 ha 4973 mtr. kw., przyznany w drodze spadku po Józefie Ilcewiczu: Antoniemu Ilcewiczowi w 1/2, Leonowi Ilcewiczowi w 1/8. Ignacemu Ilcewiczowi w 1/8, Kazimierzowi Ilcewiczowi w 1/8, oraz Marji Hryhorowiczowej z pierwszego małżeństwa Ilcewiczowej, Genowefie, Aleksandrze, Leokadji i Helenie Ilcewiczównom w 1/8 częściach wspólnie Nr. Hip. 2685.
9. Nieruchomość w mieście Lidzie przy ulicy Borowej Nr. 24 (pomiędzy ulicą Borową i drogą z folwarku Zosin do szosy Grodzieńskiej) składająca się z działki ziemi w postaci sznura powierzchni 1 ha 9462 mtr. kw., nabyta przez Marję Romaszkową od Aleksandra Zalewskiego Nr. Hip. 2687.
10. Nieruchomość żołnierska nadziałowa w mieście Lidzie, przy ulicy Poleskiej Nr. 8 (dawniej przy wsi Zarzecze, gm. Lidzkiej), powierzchni 870 mtr. kw. otrzymana w drodze spadku po Magdalenie,—Filomenie Hordziejowskiej przez Józefa Hordziejewskiego w 13/14 oraz Filomenę Hordziejowską w 1/14 częściach wspólnie Nr. Hip. 2690.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego w Lidzie, ulica Suwalska Nr. 74, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153, ust. hip. z roku 1919.

Lida, dn. 23 listopada 1932 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Wydziale Hipotecznym Wydziału Zamiejscowego
w Lidzie, Sądu Okręgowego w Wilnie

(—) K. Kontowtt.

Wydział Hipoteczny w Brześciu nad Bugiem Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 28 kwietnia 1933 r.

1. 5647. Działka gruntu nadziałowego Nr. 2 w urocz. Chmieliszcze, przy wsi Chotyłowo, gm. Ratajczyckiej, pow. Brzeskiego, o powierzchni około 5735 mtr. kw., nabyta przez Trofima Tkaczuka od Aleksandra Małaszuka.
2. 5648. Nieruchomość w m. Brześciu nad Bugiem, na Grajewskiem przedmieściu, przy ul. Grajewskiej pod Nr. 5[1], część większej nieruchomości przy zbiegu ul. Grajewskiej pod Nr.Nr. 48 i 50, oraz Rysiej pod Nr. 1, o powierzchni 1100 mtr. kw., nabyta przez Adama i Lidję małż. Duńczyków od Pawła Pokało.
3. 5654. Działka gruntu z majątku Lepiosy, gm. i pow. Kobryń, o powierzchni 2500 mtr. kw., nabyta przez Pawła Hermana od Nadziei i Olgi Grozmani.
4. 5655. Nieruchomość w m. Kobryniu, przy ul. Kobryńskiej A, dawniej zaułek bez nazwy przy Rynku pod Nr. 3, o powierzchni 149 mtr. kw., nabyta przez Mowszę—Elę Ginesa od Efroima i Zysli małż. Połońskich.
5. 5656. Nieruchomość w m. Brześciu nad Bugiem, przy ul. Sienkiewicza pod Nr. 29, o powierzchni 1406,24 mtr. kw., nabyta przez Helenę Kłoczko od Heleny Samosiuk.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny się zgłosić pod skutkami prekluzji.

m. Brześć n/B., dnia 21 listopada 1932 roku.

Pisarz Hipoteczny

(—) Leopold Dmowski.

Na dzień 28 kwietnia 1933 roku.

1. 5657. Majątek Zybinówka, gm. i pow. Kobryń, powierzchni 119,2103 ha, nabyty przez Stanisława Leparskiego z posiadania spadkobierców Huberta Pawłowskiego.
2. 5658. Działka gruntu w uroczysku „Rezy" z majątku Myszczyce, gm. Żabinka, pow. Kobryń, powierzchni 13,2860 ha, nabyta przez Filipa Nowika od Florjana-Władysława Niepokojczyckiego.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny się zgłosić pod skutkami prekluzji.

m. Brześć n/B., dnia 28 listopada 1932 r.

Pisarz Hipoteczny

(—) Leopold Dmowski

SPROSTOWANIE

W numerze 11 z dnia 1 listopada 1932 roku w obwieszczeniu Wydziału Hipotecznego w Brześciu nad Bugiem Sądu Okręgowego w Pińsku pod pozycją 1/5624 wydrukowano nazwisko „Edwarda Zelenta-Witkowskiego", a powinno być „Edwarda Zelenta-Witowskiego".

Pisarz Hipoteczny

(—) L. Dmowski.

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki.

Na dzień 4 marca 1933 r.

1. 8223. Obszar scalonych gruntów wsi Wierchuście, w gm. Janów, pow. Drohickim, o powierzchni 522 ha.
2. 8253. Grunty w zaściankach: Prosiecze i Karczonka, w oddziałach 6, 7, 17 i 18 Nadleśnictwa Hancewickiego w gm. Kruhowicze, pow. Łuninieckim, o ogólnej powierzchni 13 ha 8000 mtr. kw., nabyte przez Skarb Państwa od Jana i Bronisława Sielickich i Bronisława Ćwirko w drodze zamiany.
3. 8325. Nieruchomość w Pińsku przy ul. Brzeskiej pod Nr. 52, dawniej 82, o powierzchni 503 mtr. kw. należąca do Benjamina Goldzuna—jako spadek po ojcu Icku-Janklu Goldzunie.
4. 8326. Grunta włościańskie nadziałowe przy wsi Pare, w gm. Chojno, pow. pińskim w ur. „Zaberwy" i „Zakijanicze", o ogólnej powierzchni 2 ha 5340 mtr. kw. nabyte przez Maksyma Botwinko od Artema Hordziejczuka.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swe prawa pod skutkami prekluzji.

Pińsk, dnia 19 listopada 1932 r.

Pisarz Hipoteczny

(—) S. Kwiatkowski.

Z RADY ADWOKACKIEJ W WILNIE.

OBWIESZCZENIE.

Rada Adwokacka w Wilnie podaje do wiadomości, że zgłosili się do Rady o wpisanie na listę członków Wileńskiej Izby Adwokackiej następujący petenci:

O wpisanie na listę adwokatów:

1) **Kagan-Hurwiczowa Genia** — aplikant adwokacki Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, zam. w Pińsku ul. Ogińskiego Nr. 18, z siedzibą w Pińsku.

2) **Kapłan Wolf** — aplikant adwokacki Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Niemieckiej Nr. 4 m. 5, z siedzibą w Wilnie.

3) **Janowski Jan** — emeryt. Szef Wojskowego Sądu Okręgowego w Wilnie, zam. w Wilnie, przy ul. Dzielnej 36, z siedzibą w Wilnie.

4) **Pietkiewicz Teodor** — emeryt. Wice-Prezes Sądu Okręgowego w Wilnie, zam. w Wilnie, z siedzibą w Wilnie.

5) **Szczęsnowicz Wojciech** — emeryt. Sędzia Grodzki w Lidzie, zam. w Lidzie, przy ul. Piłsudskiego z siedzibą w Lidzie.

6 **Szymkiewicz Albin** — emeryt. Sędzia Okręgowy Śledczy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Oszmianie, z siedzibą w Wilnie.

7) **Andrzejewski Ludwik** — Sędzia Okręgowy Śledczy Sądu Okręgowego w Białymstoku, w stanie spoczynku, zam. w Wilnie przy ul. Śniegowej Nr. 7 m. 1, z siedzibą w Wilnie.

8) **Lisiecki Jan** - Przewodniczący Sądu Pracy w Wilnie, w stanie spoczynku, zam. w Wilnie przy ul. Mickiewicza Nr. 42, m. 3, z siedzibą w Wilnie

9) **Mrozowski Eustachy** — emeryt. Wice-Prezes Sądu Okręgowego w Białymstoku, zam. w Białymstoku, przy ul. Warszawskiej Nr. 97-a., z siedzibą w Lidzie.

O wpisanie na listę aplikantów adwokackich:

1) **Gorzuchowski Mieczysław** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Zamkowej Nr. 9, z siedzibą w Wilnie.

2) **Szapiro Mojżesz** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Słowackiego 16, z siedzibą w Wilnie.

3) **Dworzecki Nechemjusz** — aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Nowogródku zam. w Nowogródku przy ul. Korelickiej Nr. 52, z siedzibą w Nowogródku.

4) **Łuczywkówna Kazimiera** — zam. w Wilnie przy ul. Jakóba Jasińkiego Nr. 1-a m. 5, z siedzibą w Wilnie.

5) **Szejnberg Jankiel vel Jakób** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Wileńskiej Nr. 16 m. 2, z siedzibą w Wilnie.

TREŚĆ: Leon Sumorok — *Hipoteki powiatowe w województwach wschodnich.* Str. 333. B. Nogid — *O zapobieganiu upadłości.* Str. 337. *Orzecznictwo cywilne.* Str. 340. *Przegląd czasopism* Str. 343. *Orzecznictwo karne.* Str. 344. *Sprostowanie* Str. 348. *Wokanda.* Str. 348. *Obwieszczenia.* Str. 341. *Sprostowanie.* Str. 354. *Z Rady adwokackiej w Wilnie.* Str. 355.

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI
Redaktor Odpowiedzialny — BRONISŁAW OLECHNOWICZ.

Drukarnia „ZORZA" Wilno, Wileńska 15.